Porsuğun Mavi Şemsiyesi

Çınar BİBER

Porsuğun Mavi Şemsiyesi

Çınar BİBER

Porsuk Bernard, yaşlı meşe ağacının altındaki sıcacık yuvasında yaşardı. Her sabah küçük yuvarlak gözlüklerini parlatır, hardal sarısı atkısını boynuna iki kez dolardı. Sonra peygamber çiçeği mavisi şemsiyesini alıp yürüyüşe çıkardı. Şemsiye, bütün ormandaki en sevdiği şeydi. Burnunu güneşten, tüylerini çisenteden korurdu. Bernard kıvrıla kıvrıla giden patikada yürürken mırıldanırdı.

Güneşli günlerde mavi şemsiye küçük ve derli toplu kalırdı; tek bir tombul porsuk için tam doğru boyuttaydı. Bernard yürürken onu döndürmeyi severdi. Sincaplara günaydın der, farelere başını sallardı. Herkes Bernard'ı ve mavi şemsiyesini bilirdi. Orman huzurlu ve yemyeşildi; uzun ağaçlarla ve yumuşacık yosunlarla doluydu. Bernard, kendi küçük mavi gökyüzü parçasının altında mutlu ve güvende hissederdi.

Ama Bernard'ın bir sırrı vardı. Ne zaman birinin sığınacak yere ihtiyacı olsa, şemsiyesi büyürdü. Bu ilk kez, bir su birikintisinin karşısına geçmek için yardım isteyen kayıp bir uğur böceğiyle oldu. Şemsiye onu örtecek kadar uzandı. Bernard şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Sonra gülümsedi. Uğur böceği ona teşekkür edip uçup gitti. Bernard, şemsiyesinin gerçekten de özel bir şemsiye olduğuna karar verdi ve bu sırrı kalbinde sakladı.

Bir öğleden sonra gökyüzü grileşti ve rüzgâr ıslık çalmaya başladı. Bernard yukarı baktı ve ağaç tepelerinin üzerinden kara bulutların yuvarlandığını gördü. Hızlı ve sert bir orman fırtınası geliyordu. Adımlarını hızlandırdı ve mavi şemsiyesini açtı. Yağmur damlaları yapraklara tıp tıp diye düşüyordu. Bernard, fırtına daha da kötüleşmeden yuvasına ulaşmayı umarak patikada aceleyle ilerledi. Rüzgâr hardal sarısı atkısını çekiştiriyordu.

Birden minicik bir hapşırık duydu. Damlayan bir eğrelti otunun altında, yeşil düğmeli paltosu ve kırmızı ponponlu şapkasıyla titreyen Sivri Fare Pip oturuyordu. Küçük deri çizmeleri sırılsıklamdı. "Aman Tanrım," dedi Bernard. "Sığınacak bir yere ihtiyacın var." Mavi şemsiyesini uzattı. Şemsiye hemen bir çiçek gibi açılıp genişledi ve yükseldi. Pip sevinçle altına kaçtı; hem minnettardı hem de kuruydu. "Teşekkürler, Bernard!" diye ciyakladı. Şemsiye ona yer açmıştı.

Fırtına daha da gürültülü oldu. Bernard ve Pip birlikte aceleyle yollarına devam ettiler. Sonra bir gümbürtü sesi duydular. Tavşan Holly, uzun kulakları sarkmış, turuncu yağmur çizmeleri su birikintilerinde şıp şıp diye sıçrayarak ıslak eğrelti otlarının arasından sıçraya sıçraya geldi. Mavi kazağı sırılsıklam olmuştu. "Şemsiyenizi paylaşabilir miyim?" diye sordu. Bernard nazikçe başını salladı. Mavi şemsiye yeniden uzandı; bir porsuk, bir sivri fare ve bir tavşan için yeterince büyüdü. Holly rahatlamayla içini çekti.

Holly tüylerindeki yağmuru silkeledi. "Ne fırtına ama!" dedi. Üç arkadaş tek bir mavi şemsiyenin altında yollarına devam ettiler. Yağmur düzenli bir ritimle davul gibi çalıyordu. Bernard'ın gözlükleri buğulandı. Pip heyecanla cıvıldadı. Holly bir çamur birikintisi hakkında komik bir hikâye anlattı. Şemsiye hepsini kuru tuttu. Rüzgâr ağaçların arasında uğuldasa da birlikte sıcacık ve huzurlu hissettiler. Sığınağı paylaşmak fırtınayı daha küçük hissettirdi.

Sonra Pip minicik pembe patisiyle işaret etti. "Bakın!" diye ciyakladı. Alçak bir dalda bir böcek ailesi birbirine sokulmuştu. Papatya yaprağından şalı olan bir anne, dal parçasından bastonu olan bir baba ve meşe palamudu başlıklı üç küçük çocuk vardı. Başparmaktan büyük değillerdi. "Altına gelin!" diye seslendi Bernard. Şemsiye bir kez daha büyüdü. Yapraklı bir çatı kadar genişledi ve böcek ailesi altına kaçıştı.

Artık mavi şemsiye bir porsuğu, bir sivri fareyi, bir tavşanı ve beş böceği örtüyordu. Mavi bir çadır gibi kocamandı. Bernard tahta sapı iki patisiyle tuttu. Yağmur her yerde tıpırdıyordu ama altındakilerin hepsi kuruydu. Böcek çocuklar kıkırdadılar. Anne böcek papatya yaprağından şalını düzeltti. "Ne harika bir şemsiye," dedi. Bernard sevinçle parladı. İyilik hepsine yer açmıştı.

Fırtına sonunda geçtiğinde güneş bulutların arasından göründü. Her yapraktan su damlıyordu. Dostlar dev mavi şemsiyenin altında birlikte durdular. "Şimdi eve gitmem gerek," dedi Bernard. Ama şemsiyeyi kaldırmaya çalıştığında çok büyük ve ağırdı. Onu tek başına taşıyamadı. Çekti, üfledi ama şemsiye yerinden kımıldamadı. Yuvarlak göbeği çabalamaktan sallandı. "Aman Tanrım," diye içini çekti.

İlk konuşan Sivri Fare Pip oldu. Parlak siyah gözleri ışıldadı. "Ya onu yuvarlasak?" diye önerdi. "Kocaman mavi bir top gibi!" Tavşan Holly yerinde zıpladı. "İtebiliriz!" dedi. Böcek ailesi sırayla başlarını salladı. Anne böcek minicik bir melodi mırıldandı, baba da dal bastonunu tıklattı. Herkes kocaman şemsiyenin etrafında toplandı, yardıma hazırdı.

Holly bir yandan itti. Pip öbür yandan itti. Bernard tahta sapı kaldırdı. Böcek ailesi altı minik bacaklarıyla hep birlikte itti. "Bir, iki, üç, yuvarlan!" diye ıslık çaldı anne böcek. Mavi şemsiye yavaşça hareket etmeye başladı. Dev bir yaban mersini gibi patikada yuvarlanıp zıpladı. Bernard güldü. Pip sevinçle ciyakladı. Holly zıplayan bir şarkıyla herkesin moralini yüksek tuttu. Ekip çalışması işi kolaylaştırdı.

Sonunda yaşlı meşe ağacının altındaki Bernard'ın yuvasına ulaştılar. Mavi şemsiye yeniden normal boyutuna küçülmüştü; tek bir porsuk için tam doğruydu. Bernard onu dikkatlice katladı. Islak ama gülümseyen yeni arkadaşlarına baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Zor bir işi kolaylaştırdınız." Pip, Holly ve böcek ailesi sevinçle bağırdılar. Fırtınadan sonra bile orman sıcacık ve huzurlu hissettirdi.

O akşam Bernard herkesi içeriye sıcak böğürtlen çayına davet etti. Küçük masasının etrafında oturup hikâyeler paylaştılar. Böcek çocuklar meşe palamudu fincanlarından yudumladılar. Pip'in kırmızı ponponlu şapkası ocağın yanında asılıydı. Holly'nin yağmur çizmeleri kapının yanında kuruyordu. Bernard köşedeki mavi şemsiyesine baktı. Öncekinden biraz daha büyük görünüyordu. Gülümsedi, çünkü nedenini biliyordu.

O günden sonra Bernard'ın şemsiyesi her zaman büyümeye hazırdı. Ne zaman bir orman dostu sığınacak yer arasa, onu ardına kadar açardı. Sivri fare, tavşan ve böcek ailesi onun en yakın arkadaşları oldular. Sık sık ziyarete geldiler, özellikle yağmur yağdığında. Bazen de güneş parladığında hep birlikte mavi bir gökyüzü parçasının altında yürüyüşe çıkarlar, hikâyeler ve kahkahalar paylaşırlardı.

Bernard, sığınağını paylaşmanın yeni dostluklar getirdiğini öğrendi. İyiliği bütün ormanı sıcacık ve huzurlu hissettirdi. Mavi şemsiye hâlâ biri ihtiyaç duyduğunda büyüyordu ve Bernard onu asla tek başına taşımıyordu. Çünkü arkadaşlar birbirine yardım ettiğinde en büyük şemsiye bile eve kolayca götürülür. İşte sevgili okur, bu da porsuğun mavi şemsiyesinin hikâyesi.